

Hazel González

T enim, en un mateix mes, el plaer de rebre en cartellera dues petites joies capaces de demostrar de nou que el compositor Angelo Badalamenti és, per dret, un gran mestre, cosa que de totes formes ja sabíem de fa anys els aficionats... i això que jo hi vaig pujar tard, al carro. Encara record la inesborrable sensació que em va produir *Twin Peaks*, la música de la sèrie de televisió que jo no entenia del tot, però el tema principal de la qual estava ple de... d'alguna cosa, de força i alhora de romanticisme, i també de secrets no revelats, i d'intrigues, i de... en fi, d'això, d'alguna cosa que d'alguna manera no passava desapercebuda, i amb ell la resta de les composicions, oníriques, surreals, evocadores d'altres mons... Va ser la meva primera banda sonora, l'escollit des de fa molts d'anys, i no ha perdut mai ni un punt del seu atractiu...

El nom de Badalamenti se'm va quedar aquí gravat, i després el vaig descobrir en companyia d'aquell director tan estrany que nomia David Lynch: quan jo el vaig conèixer ja havia fet *Terciopelo azul* (*Blue Velvet*, 1986) i *Corazón salvaje* (*Wild at Heart*, 1990), i prest arribaria fins a les nostres mans l'excel·lent composició (no la pel·lícula, que forma part del club dels films maleïts impossibles de trobar) per a *Twin Peaks: Fire Walk with Me* (1992), en la qual el compositor es permet el luxe de cantar en qualque tema (*A Real Indication*, *The Black Dog Runs at Night*, que no són res de l'altre món però les hi podem perdonar). I més endavant, *Carretera perdida* (*Los Highway*, 1996), en la qual tots dos ens tornaven a enlluernar, el director amb una història paranoica i al·lucinant, i el compositor

li donava suport amb la seva música escapada d'un altre món... Un parell d'anys abans, la sorpresa es repetia per part del compositor a *La ciudad de los niños perdidos* (*La cité des enfants perdus*, Jean-Pierre Jeunet i Marc Caró, 1994), en què la banda sonora assolia límits extraordinaris: el malaltís tema de la capseta de música per ensinistrar les puces o els inquietants tons foscos per a l'estreta ciutat són coses que es graven en el subconscient i s'hi mantenen; qualsevol que escolti algun dels treballs esmentats no podrà oblidar el nom del compositor, i en don fe...

I ara, en aquests mesos, se'ns presenta el darrer Lynch, titulat *Una historia verdadera* (*The Straight Story*, 1999), que conta la història d'un home que recorre cinc-cents quilòmetres en una segadora durant dues hores de relat... En primer lloc, ningú que no estigui terriblement capacitat és capaç de dur això a bon port, però el director, a més de ser més que capaç, compta amb l'inestimable ajut d'un músic que ha sabut destil·lar (com el director) la seva bellesa surreal i aplicar-la al món real, despullada de grandiositats i voltes hiperbòliques... i el resultat són tretze temes de gran bellesa i emotivitat que recolzen en fonts una mica alienes al compositor (el *country* americà, els arpegis de guitarra de Ry Cooder...) i que fan la història molt més lleugera, molt més bella, molt més unitària, molt més, en definitiva... que malauradament a alguns sembla que se'ls ha oblidat, perquè és una mica injust que únicament Richard Farnsworth (veterà i magnífic actor principal de la història) sigui l'únic beneficiat amb les

candidatures als Oscars...

Però també hi ha altres maneres d'oblidar un compositor, com és el cas de l'altre film que acabam de veure i la banda sonora del qual s'ha venut com el patató: faig referència a *La playa* (*The Beach*, Danny Boyle, 2000), plena de cançons atractives i comercials (molt ben col·locades a la pel·lícula, no es pot dir que no), però ni un sol tema del seu compositor "oficial", que és... Badalamenti, sí, el qual fa servir els seus dots per omplir el forat que li han deixat entre cançoneta i cançoneta amb temes delicats, que no són res de l'altre món, però que no deixen de ser agradables i significatius (el CD inclou un tall al final en què el compositor presta alguns compassos a Orbital, però no deixa de ser una cosa completament intranscendent que, a més a més, és força avorrit).

De totes formes, i es miri per on es miri, és un compositor que no s'oblida, però a qui, com a tants d'altres, cal prestar atenció, perquè, tot i així, n'hi ha pocs que es preocupen de tractar-lo com es mereix... ■

